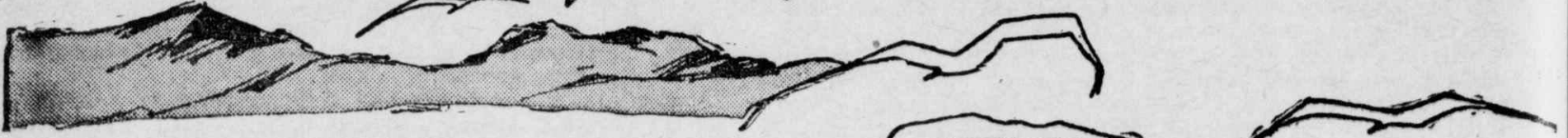

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικροῦλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντερρῦ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ βραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ἐγγεῖ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν τὰ παιδιὰ μπῆκαν κατόπιν μέσα στὸ σπήλαιον, ἡ Μηλιά ἀράδιασε στὸν τοῖχον τὰ μαγειρικὰ σκεύη τους κι' ἔκρυψε σὲ μιά γωνιά τὰ ρούχα τοῦ ναύτη. Αὐτὰ θὰ τὰ ἄφηνε ἐκεῖ, καὶ θὰ φοροῦσαν πάλι τὰ ρούχα πού εἶχαν ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπιτί τους.

— Ποῦ θὰ κρύψουμε τὰ πετράδια; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν ξέρω. Νὰ ἰδοῦμε...

Τέλος ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν μιά τρύπα στὴν ἄμμο τῆς σπηλιᾶς κι' ἐκεῖ νὰ κρύψουν τὸ κουτί μὲ τὰ πετράδια...

— Καὶ νὰ τὸ διπλώσουμε μ' ἓνα ρούχο, Μηλιά, γιὰ νὰ μὴ λερωθῆ πάλι, ὁ Γιαννάκης.

— Εἶνε περιττό... Κεὶ νὰ λερώσῃ, ἄμα τὸ τρίψῃ κανένας λίγο παίρνει πάλι τὸ ὠραῖο του χρώμα. Ἐλα λοιπόν, κάνε μιά τρύπα καὶ χῶσε τὸ μέσα... Ἐπειτα, ρίχνουμε ἀπὸ πάνω ἄμμο καὶ τὸν πατάμε καλά...

Ἄλλὰ ὁ μικρὸς ἐπέμεινε καὶ δίπλωσε τὸ κουτί μ' ἓνα μανίκι ἀπὸ τὸ πουκάμισο τοῦ ναύτη, ἀφοῦ πρῶτα πῆρε ἓνα πετράδι καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του, σὲ μιά στιγμή πού ἡ ἀδελφή του ἦταν γυρισμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά... Κατόπιν ἔσκαψε βαθειὰ τὴν ἄμμο, ἔβαλε μέσα στὴν τρύπα τὸ κουτί καὶ τὸ σκέπασε πάλι...

— Ἐλα τώρα νὰ πατήσουμε μαζὺ τὴν ἄμμο! εἶπε στὴν ἀδελφή του.

Καὶ ἀφοῦ ἔγινε κι' αὐτὸ, φώναξε γελῶντας:

— Καλὸ ὕπνο, κουτάκι μου, ὡς πού νὰ ξανάρθουμε πάλι νὰ σὲ ξεθάψουμε...

— Δὲν πιστεύω νὰ μείνῃ ἐδῶ μέσα θαμμένο τόσο καιρὸ, ὅσο ἔμεινε στὴν τρύπα τοῦ γλάρου, εἶπε ἡ Μηλιά. Τί σημάδι νὰ βάλουμε γιὰ νὰ ξέρουμε ποῦ θρῖσκεται;... Ἄ! νὰ, τὸ σκέπασμα τοῦ βαρελιοῦ. Ἐτσι δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ.

Καὶ τὰ παιδιὰ συλλογίστηκαν τὴν ἡμέρα πού θὰ ξαναγύριζαν στὸ χωριὸ τους μαζὺ μὲ τὴν θεῖα Κατίνα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ σπιτί τους καὶ τὸ θράχο πού τοὺς φιλοξένησε γιὰ δυὸ μῆνες.

— Καὶ ἂν ἔχουμε μεγαλώσῃ ὡς τότε πῶς θὰ περάσουμε τὴν τρύπα πού δὲν θὰ μᾶς χωρᾷ;

— Ἐ, ἂς ξαναγυρίσουμε πρῶτα κ' ὕστερα θλέπουμε... Ἐμεῖς δὲν ἐφύγαμε ἀκόμα...

Ἐνῶ μιλοῦσαν τὰ παιδιὰ, ἀκούστηκε ἓνα φτεροκόπημα κι' ὁ γλάρος μπῆκε μέσα στὴ σπηλιὰ.

— Νὰ κι' ὁ γραμματοκομιστής μας! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐχει πάλι κανένα γράμμα γιὰ μᾶς;

Πράγματι, καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ λαιμὸ τοῦ γλάρου ἦταν κολημένο ἓνα χαρτί στὸ ὁποῖο ἡ Μηλιά διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Βλέπω ὅτι λαμβάνετε τὰ γράμματά μου γιὰτι κάθε μέρα ὁ γλάρος ξαναβγαίνει ἀπὸ τὸ θράχο χωρὶς αὐτά. Θὰ προσπαθῶ νὰρθῶ νὰ σᾶς συναντήσω χωρὶς ἄλλο. Ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω. Ἄμα θὰ εἶνε παλιόροια θὰ πλησιᾶσω μὲ μιά βάρκα στὸ θράχο».

— Ὁ δυστυχισμένος! φώναξε ἡ Μηλιά. Δὲν ξέρει ὅτι ἐδῶ σχηματίζεται δίνη καὶ ὅτι, ἂν θελήσῃ νὰ πλησιάσῃ στὸ θράχο, ἡ θάλασσα θὰ τὸν καταπιῇ μαζὺ μὲ τὴν βάρκα του!...

— Ἄν θέλῃ τὸ κακό μας, τόσο τὸ καλύτερο! φώναξε ὁ

Γιαννάκης.

— Ἄ, μὴν τὸ λές αὐτό, Γιαννάκη... Κι' ἂν θέλῃ τὸ καλὸ μας, γιὰτι εὐχεσῶ νὰ πεθάνῃ; Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι θὰ φύγουμε αὔριο, γιὰ νὰ μὴν πλησιάσῃ τὸ θράχο καὶ πνιγῇ...

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ γράψῃς;

— Ἀπάνω στὸ ἴδιο τοῦ τὸ χαρτί.

— Καὶ ποῦ νὰ θρῖς πέννα;

— Ἐδῶ σὲ θέλω. Ξέρεις τί θὰ κάνω, Γιαννάκη; Θὰ κάψω στὴ φωτιά ἓνα κομμάτι ξύλο, θὰ τὸ ξύσω μὲ τὸ σουγιά σὰν μολύβι καὶ θὰ τοῦ γράψω ὅπως-ὅπως... Πρέπει νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν κίνδυνον...

Ἡ Μηλιά ἔφτιαξε πράγματι τὸ πρωτότυπο μολύβι της κι' ἔπειτα ἔγραψε ἐπάνω στὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀγνώστου τὰ ἑξῆς:

«Ἐμεῖς θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν θράχο. Πάντως ἂν θελήσετε νὰ τὸν πλησιάσετε μὲ βάρκα, φυλαχτῆτε ἀπὸ τὴν δίνη πού σχηματίζεται σὲ διακοσίαν μέτρων ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν. Ρίχτε στὴ θάλασσα ἓνα ξύλο καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς δείξῃ τὸ μέρος τοῦ κινδύνου».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τὴν μεθεπομένη, ἡ Μηλιά σηκώθηκε πρωὶ-πρωὶ, πρὶν νὰ φέξῃ — δὲν θὰ ἦταν ἀκόμα ἡ ὥρα τέσσερες — ἀναψε φωτιά, ἔβαλε νὰ ζεστάνῃ ἓνα χυλὸ ἀπὸ παξιμάδια καὶ βούτυρο καὶ ζύπνησε τὸν ἀδελφὸ της.

— Σήκω, Γιαννάκη, τοῦ εἶπε. Ὑστερ' ἀπὸ μιά ὥρα τὸ πολὺ, πρέπει νὰ φύγουμε.

Ὁ Γιαννάκης τετώθηκε, μὴ δείχνοντας καμμιά διάθεσι νὰ σηκωθῆ. Ἄλλὰ ἡ Μηλιά στάθηκε ἐκεῖ κοντά του καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ξανακοιμηθῆ. Καὶ ἀφοῦ πλύθηκε καὶ συγυριστικῆ, ἔπῃρε τὰ χρήματά της, ἔβαλε ἀρκετὰ παξιμάδια στὴν τσέπη της καὶ στὴν τσέπη τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὑστερα ἔχυσε λίγο κρῦο νερὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος πετάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι, θάζοντας τίς φωνές.

— Πλύσου λοιπόν! τοῦ εἶπε ἡ ἀδελφή του. Πρέπει νὰ εἶμαστε καθαροί. Ἄλλοιῶς, πῶς θὰ μᾶς δεχθοῦν σὲ κανένα σπιτί ἢ σὲ κανένα χάνι γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε τὴ νύχτα;

Ἀφοῦ ἐτοιμάσθηκε κι' ὁ Γιαννάκης, τὰ δυὸ παιδιὰ προγευμάτισαν πρόχειρα. Ὑστερα, ἡ Μηλιά πῆρε τὸ γλάρο στὴν ἀγκαλιά της.

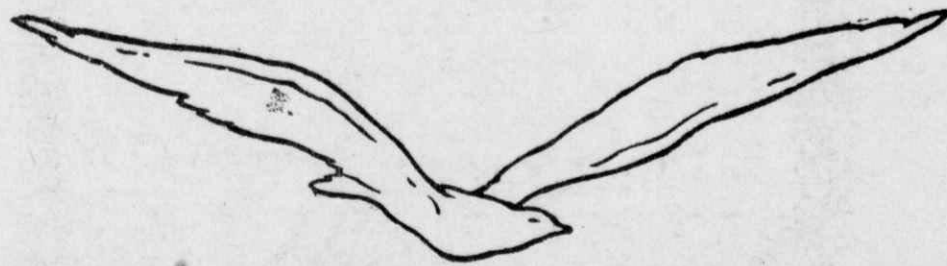
— Ἄντιο, πουλάκι μου, τοῦ εἶπε. Σ' ἀφήνουμε γιὰ!... Τώρα θὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεὸ καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μᾶς...

Καὶ γονατίζοντας μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της ἡ Μηλιά, εἶπε τὴν πρωινὴν προσευχὴ καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τὰ βοηθήσῃ στὸ ταξίδι τους καὶ νὰ τὰ ὀδηγήσῃ μὲ τὸ καλὸ κοντὰ στὴ θεῖα Κατίνα.

Ὑστερα φίλησε τὸ γλάρο καὶ τὸν ἄφησε ἀπαλὰ στὸν ἐξώστη. Τὸ πουλὶ σκέπασε τότε πάλι τὸ κεφάλι του μὲ τὴ φτερούγα του καὶ ἀποκοιμήθηκε ἤσυχον.

— Ἐλα, Γιαννάκη, πάμε, εἶπε ἡ Μηλιά σὲ λίγο. Εἶνε ὥρα. Πάρε καὶ τὸ φτυάρι γιὰτι θὰ μᾶς χρειαστῆ νὰ βγάλουμε τὴν ἄμμο ἀπὸ τὴν τρύπα... Ἐμπρός!... Μὴ ξεχάσαμε τίποτε;...

— Ὁχι, ὅλα τὰ εἶχαν πάρε... Ὁ Γιαννάκης ἔδεσε σὲ μιά ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ του τὸ ἄσπρο πετράδι καὶ τὸ κίτρινο νόμισμα κ' ἡ Μηλιά εἶμαξε γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶχε βάλῃ στὴν τσέπη της τὰ χρήματα τοῦ κουμπάρου καὶ τὸ κουτί τοῦ ναύτη

μέ τις κλωστές και τις θελόνες.

—Καλά... Πάμε!... Ξαναείπε.

Πήρε από το χέρι το Γιαννάκη και κατέβηκαν για τελευταία φορά τη σκάλα... Από εκεί τράβηξαν κατ' ευθείαν στην τρύπα, από την οποία θα έβγαιναν και πάλι στον κόσμο.

Η άμπωτις εξακολουθούσε. Η θάλασσα είχε φύγει και θ' άργουσε να ξαναγυρίσει πάλι... Έτσι δέν υπήρχε κανένα εμπόδιο.

—Α! ξεχάσαμε να πάρουμε μαζί μας και κανένα σκέπασμα... Θά κρυώσουμε! είπε ο Γιαννάκης.

—Όχι, είναι περιτό, του απάντησε η Μηλιά. Ο ήλιος θα βγίη σε λίγο και θα μάς ζεστάνη... Έλα, τώρα, πρόσεξε! Εγώ θα περάσω πρώτη και θα διώξω την άμμο με το φτυάρι. Λίμα άνοιξη η τρύπα, τότε θα σου σφυρίξω κι' έρχεσαι και σύ...

Και αυτό έβγινε πράγματι, όχι όμως χωρίς κόπο και κίνδυνο... Έπί τέλους, η Μηλιά κατώρθωσε ν' άνοιξη την τρύπα και να περάσει έξω, στ' φώς και στον άέρα της άκτής. Τότε σφύριξε και, έπειτα από μερικούς δισταγμούς, ο Γιαννάκης τήν άκολουθήθησε.

Σε λίγο θρέθηκαν κ' οί δυό, στην άμμο της άκρογιαλιάς. Κι' εκεί άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν σαν να ξαναβλεπόντουσαν έπειτα από έναν μακροχρόνιο χωρισμό.

Δέν είχε φέξει ακόμα αρκετά για να ξεκινήσουν. Άδιάφορο όμως... Τό δυσκολώτερο είχε γίνει... Και μόλις ο ούρανός θα φώτιζε λίγο θ' άρχιζαν τό ταξίδι τους και ο «Ο Θεός βοηθός!» όπως έλεγε ο πατέρας τους κάθε φορά που έμπαινε στη θάρκα του.

Πρίν ξεκινήσουν, η Μηλιά πλησίασε τη θάλασσα. Είχε πολύν καιρό να τη δή από κοντά και θέλησε να την άποχαιρητήση... Ποιός ξέρει, άν θα την ξανάβλεπε ποτέ!...

Η μικρή ψαροπούλα κύτταξε έπί πολλή ώρα τά κύματα κι' όταν είδε ότι ο άφρός τους άρχισε να γίνεται πιό λαμπρός και πιό λευκός, γύρισε πίσω και είδε ότι μια γωνία του ούρανού είχε ξεκαθαρίσει κ' είχε πάρει ένα τριανταφυλλένιο χρώμα.

Τότε έσκυψε, πήρε με τό χέρι της λίγο νερό από τη θάλασσα, κι' έβρεξε μ' αυτό τά χείλη της σαν νάθελε να δώση ένα τελευταίο φίλημα στο ύγρό στοιχείο.

—Έλα, Γιαννάκη, είπε. Είναι ώρα να φύγουμε...

Και σκούπισε κρυφά τά μάτια της για να μη δή ο άδελφός της ότι έκλαιγε...

Ξεκίνησαν μέσα στο σκοτάδι κι' άρχισαν να διάσχίζονται σαν σκιές τό στενό μονοπάτι που ώδηγούσε στο μεγάλο δημόσιο δρόμο.

Όσο όμως προχωρούσαν, τόσο ο ούρανός άλλαζε χρώμα. Τί βαθύ σταχτι χρώμα του γινόταν άνοιχτότερο, φωτεινότερο κι' έπαιρνε μια απόχρωσι κίτρινη.

—Τί ώρα άπό πού είναι, Μηλιά! έλεγε ο Γιαννάκης. Θα προτιμούσα όμως να κοιμάμαι στη σπηλιά μας, κουκουλωμένος στην κουβέρτα μου... Άρχισα μάλιστα να πεινάω... Τί να μου κάνουν τά δυό παξιμάδια που έφαγα τό πρωί; Έτσι μουρχεται να φάω άλλο ένα... και μάλιστα άλλα δυό... Πώς με κουράζει ο δρόμος... Έχω ξεσυνηθίσει πεινά να περπατάω...

—Με οικονομία τά παξιμάδια σου, απάντησε η Μηλιά γιατί δέν θα βρούμε άλλα στο δρόμο...

—Μπα! Λεπτά έχεις κι' άμα θέλουμε αγοράζουμε ψωμί που είναι καλύτερο από τά παξιμάδια...

Σε λίγο τό κίτρινο χρώμα του ούρανού έγινε ρόδινο και έπειτα χρυσό... Ο ήλιος άνέτειλε τέλος και η πρώτες άχτίνες του ζωογόνησαν και ζέσταναν τά δυό παιδιά...

Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης κύτταζαν γύρω τους φοβισμένοι λίγο από τό φώς... Ω! άν έβλεπαν έξαφνα τό άμάξι της ταβερνιάρισσας που θα κρυβόντουσαν;... Οί θάμνοι γύρω τους δέν είχαν ακόμα αρκετά φύλλα για να τους κρύψουν... Έπειτα τό κακό σκυλλί της κακής αυτής γυναίκας θα τά μυριζόταν και θα έτρεχε να τά δαγκάση, όπως ώρμούσε πάντα έναντίον τους, όταν πήγαιναν στο χωριό... Μά ο Θεός τά βοηθούσε.

φαίνεται, γιατί δέν άκουγόταν πουθενά κρότος άμαξιού στο δρόμο...

Τά παιδιά περπατούσαν γρήγορα γιατί, ήθελαν ν' άπομακρυνθούν όσο τό δυνατόν ταχύτερα από την περιοχή εκείνη.

Είχαν αρκετή ώρα που περπατούσαν, όταν η Μηλιά είδε ένα άγροτικό σπιτάκι. Άλλά ήταν πολύ ωρίς ακόμα και δέν της φάνηκε σωστό να χτυπήση την πόρτα του και να ζητήση ψωμί... Έπρεπε να περπατήσουν ακόμα πολύ, πολύ...

—Πεινάω! είπε ο Γιαννάκης. Κουράστηκα και θέλω να καθήσω.

—Όχι, ακόμα, του απάντησε η Μηλιά. Πάμε πιό πέρα...

—Όχι!... Θα καθήσω να φάω ένα παξιμάδι... Σου είπα ότι πεινάω... πεινάω πολύ...

Και ο μικρός κάθησε σ' ένα σωρό από πέτρες στην άκρη του δρόμου.

—Όχι έδω! του είπε η Μηλιά. Άν περάση κανένας, θα μάς δή!

Τή στιγμή εκείνη, άκουσαν ένα σκυλλί να γαυγίξη μακριά.

—Νά, είναι τό σκυλλί της! είπε η Μηλιά, (και με τό της αυτό έννοούσε την κακή ταβερνιάρισσα). Τώρα θάρθη να μάς πάρη και τους δυό.

Η φοβέρα αυτή έκανε τό Γιαννάκη να σηκωθή και να άκολουθήση την άδελφή του σ' ένα μικρό δάσος, όπου μπορούσαν να κρυφτούν χωρίς κανένα κίνδυνο.

Κουρασμένοι σχεδόν νηστικοί, άγρυπνοι, ξαπλώθηκαν και οί δυό καταγής. Λίγο έλειψε ν' άποκοιμηθούν εκεί, όταν είδαν ένα θωιδολάτη, ο οποίος ώδηγούσε τά θώδια στη θοσκή.

Τά παιδιά σηκώθηκαν κι' εξακολούθησαν τόν δρόμο τους, ο οποίος σε λίγο τους έβγαλε μπροστά σ' ένα άλλο έξοχικό σπιτάκι. Έξω από την πόρτα του σπιτιού αυτού, στεκόταν μια γυναίκα και τά κύτταζε, καθώς πλησίαζαν.

—Καλημέρα, κυρά της είπε η Μηλιά. Μπορείτε να μάς πουλήσετε λίγο ψωμί;

—Κι' από που έρχόσαστε, παιδιά μου; τά ρώτησε η γυναίκα.

—Από τό σπίτι μας. Στο δρόμο, καθώς παίζαμε, μάς ξέφυγε τό καλάθι μας κι' ό,τι είχε μέσα έπεσε στη θάλασσα.

—Και που πηγαίνετε;

—Στης θείας της Κατίνας.

Η γυναίκα κύτταξε τά δυό παιδιά και έμεινε ευχαριστημένη από την εμφάνισή τους. Φαινότουσαν καλά παιδιά κι' όχι παληόπαιδα του δρόμου. Η Μηλιά είχε φροντίσει να τινάξη τά φορέματά τους και να χτενίση τά μαλλιά τους. Καθώς δέ είχαν ώμορφα κι' έξυπνα προσωπάκια, έκαναν πολύ καλή έντύπωση.

—Τώρα θάρθουν κ' οί άνδρες να φάνε, τους είπε η καλή εκείνη γυναίκα. Σταθήτε λίγο!...

—Α! να τοι, κιόλας! Έφθασαν!

Τρεις χωρικοί — ο οικοδεσπότης και τά δυό παιδιά του—πήκαν μέσα στο σπίτι, κάθησαν γύρω από τό στρωμένο τραπέζι και με πολλή όρεξι άρχισαν να τρώνε τη σούπα που τους σερβίρισε η οικοδέσποινα.

—Έχει και για σάς, παιδιά μου, τους είπε η καλή εκείνη γυναίκα και τους έδωσε από ένα βαθύ πιάτο γεμάτο άχνιστή σούπα.

Κατόπιν γύρισε πρὸς τόν σύζυγό της και του είπε:

— Πάνε στις θείας τους... κι' έπειδή έχασαν στο δρόμο τό καλάθι τους με τό φαγητό τους πεινάει πολύ...

Άφου έφαγαν τη σούπα τους, η Μηλιά έβγαλε από την τσέπη της χρήματα για να πληρώση.

—Φύλαξε τά λεπτά σου, κόρη μου. Έμεις δέν πουλάμε φαί, της είπε η οικοδέσποινα.

Η Μηλιά την ευχαρίστησε και τη ρώτησε από που είναι ο δρόμος του Παρισιού και άν τό Παρίσι είναι πολύ μακριά.

—Έτοιμαζόσαστε για τό Παρίσι! έκανε ξαφνιασμένος ο ένας από τους άντρες. Α! δέν είναι πολύ κοντά βέβαια! Και πουλιά άν είσατε, πάλι θα θέλατε καιρό και καιρό για να φτάσετε. Νά ο δρόμος!... Φαίνεται από δω και τραβάει ολόισα...

(Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Έκτός των άλλων έκλεκτών του έκδόσεων τό «Μπουκέτο» απέφασισε να προσφέρει στους αναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — και τό άριστούργημα του Πάλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα», τόμον άγκώδη έξ 640 σελίδων!...

Ο «Καπετάν Φάντασμα» θα διανέμεται μόνον εις τά γραφεία μας, με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Ο «Καπετάν Φάντασμα» διανέμεται και εις τά ύποπρακτορεία των Έπαρχιών, από τά οποία δύνανται οι αναγνώσται μας να τόν προμηθευθούν με 23 δραχμάς και με 4 δελτία. Όσοι λοιπόν επιθυμούν να άποκτήσουν τό άριστούργημα αυτό μυθιστόρημα, άς σπεύσουν, διότι τ' άποσταλέντα άν τίτυπα είναι όλίγα και θα εξατληθούν.

Πληροφορούμεν τους εις τάς Έπαρχίας πολυπληθείς αναγνώστας μας, οι οποίοι ζητούν να προμηθευθούν την σειράν των Ημερολογίων του «Μπουκέτου», ότι άπεστάλησαν ήδη εις τά ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημερίδων πλήρεις σειράι και δύνανται να τάς προμηθευθούν συνεπώς από τά πρακτορεία της έπαρχίας των.

Έπίσης από της 1ης Μαρτίου ήρχισε η διανομή του 11ου κατά σειράν άριστουργήματος των έκλεκτών βιβλίων που προσφέρει τό «Μπουκέτο» στους αναγνώστας του

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ
του Όκταβίου Φεδιέ.